Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VIII. ● № 20 (720). ● СЕРЕДА, 15 ЛЮТОГО 1967 р. ● Ціна 2 коп.

ОУНБ ім. Д. І. Чижевського

ДЛЯ МОЛОДШОГО ДРУГА

Піонерії — керівництво комсомолу

«ЗГЗБ-66». Про що говорить ця абревіатура? Коли її вимовляють онуфріївські піонери — вона звучить, як вранішня сурма. То початкові літери священної клятви: «Завжди готовий захищати Батьківщину». Піонери Онуфріївської середньої школи, розпочавши змагання під цим девізом, вчилися ходити строєм, виконувати революційні марші, збирали матеріали про учасників революційних подій, громадянської і Великої Вітчизняної воєн. Одні зустрічалися з колишнім чапаєвцем О. І. Дрековим, інші познайомилися з Ф. Є. Худим, який бачив і слухав В. І. Леніна. Шкільне змагання «ЗГЗБ-66» переросло в змагання піонерів усього району.

А звідки ж ота ініціатива, хто напучує червоногалстукове плем'я на добрі діла? Шкільна комсомолія. Ось змагання «ЗГЗБ-66». Ним керував комсомольський штаб бойової слави на чолі з учнем 10-го «Б» класу Миколою Кулиничем. У 6-му «Б» пройшов чудесний диспут «Головне на землі — людина». Самі провели? При допомозі комсомольців 10-го «Б».

Є головне, найперше завдання у піонерських організацій — вони мають покласти початок вихованню у наших дітей відданості великій революційній справі партії, формуванню високих моральних якостей. І з цим завданням справляються там, де юні знаходять підтримку, де відчувають плече старших — вихователів і педагогів, батьків, громадськості, і, насамперед, плече шкільного комсомольця. «Комсомольські організації шкіл повинні роботу з піонерами вважати найважливішою частиною повсякденної діяльності», — говориться у постанові II Пленуму ЦК ВЛКСМ.

В закладі Онуфріївській школі комсомольська організація вишукує найрізноманітніші форми залучення піонерів до корисних справ, найрізноманітніші форми допомоги молодим друзям. В закладі кинуто клич «Комсомольський клас — колективний вожатий класу піонерського». І маються добрі наслідки комсомольського шефства. У 6-му «Б» немає невстигаючих. Це перший і найважливіший результат. Бо ж виховання в кожного піонера глибокого усвідомлення, що добре навчання — це найкращий вклад у творчу працю народу — головне завдання піонерських організацій.

В місті Долинській створено піонерський клуб «Орленок», в Олександрії — «Гвардієць», клуби за інтересом, нові загони «червоних слідопитів» з'являються в багатьох школах сіл і міст області. Створені з ініціативи комсомольських організацій, окремі з них уже зараз можуть похвалитися зробленим. Проте райкоми комсомолу ще не в достатній мірі узагальнюють та поширюють досвід комсомольського шефства над піонерами, не скрізь ще дбають, щоб в комсомольському середовищі виховувались нові здібні вожаті.

Піонервожата-випускниця закінчила школу і вступила до вузу. Райкомівці руками розводять: хто ж у закладі замінить його? Поговорили з одним, з другим. Третій дав згоду, не маючи на те особливих підстав. А потім констатація: робота з піонерами сіра, незавидна. Добір піонервожатого з числа шкільних комсомольців — справа відповідальна. Її не вирішити одним днем.

Та й вирішивши її, не можна зупинятись на цьому. Цікаве піонерське життя вируватиме тоді, коли буквально кожен комсомолець вважатиме своїм обов'язком цікавитись, вникати в діяльність загонів і дружин, щоб піонери завжди відчували поряд плече старшого друга.

Механізаторам колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району комсомольські квитки вручив двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов. Знатний механізатор виступив перед присутніми з теплими поздоровленнями.

На знімку: бригадир тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС, двічі Герой Соціалістичної Праці О. В. Гіталов вручає комсомольський квиток механізатору колгоспу «Дружба» Віктору Пиндику.

Фото М. КУЦОГО. (Обласне агентство Фотоінформації).

В ЦК ЛКСМУ

ПАМ'ЯТНІ ПРАПОРИ — НАЙКРАЩИМ

Разом з усім народом Радянського Союзу юнаки і дівчата України готуються урочисто відзначити 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. З метою заохочення комсомольських організацій, молодіжних колективів, окремих юнаків і дівчат у змаганні за гідну зустріч всенародного свята, ЦК ЛКСМ України встановив 50 пам'ятних Червоних прапорів, з яких 5 буде вручено разом з грошовою премією в розмірі 1000 карбованців кожна п'ятьом обласним комсомольським організаціям, 10 — разом з магнітофоном — міським, 25 — районним і 10 — первинним комсомольським організаціям.

Встановлено також 100 пам'ятних вимпелів для комсомольсько-молодіжних колективів промислових підприємств, будов, транспорту, колгоспів і радгоспів — переможців соціалістичного змагання на честь 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. Крім того, Ювілейним знаком ЦК ЛКСМУ буде нагороджено окремих юнаків і дівчат, які доб'ються високих показників у праці.

ЦК ЛКСМ України закликав комсомольців, усіх юнаків і дівчат Радянської України новими трудовими звершеннями гідно зустріти півстолітній ювілей першої в світі держави робітників і селян.

(РАТАУ).

ВІЗИТ ЗАВЕРШЕНО

Завершився офіціальний візит у Великобританію Голови Ради Міністрів СРСР О. М. Косигіна. Підсумки візиту підбито в спільній заяві, підписаній О. М. Косигіним і прем'єр-міністром Великобританії Г. Вільсоном.

Голова Ради Міністрів СРСР і прем'єр-міністр Великобританії, говориться в заяві, розглянули обстановку, яка склалась у світі, і виклали міркування своїх урядів щодо можливих шляхів зменшення міжнародної напруженості. Сторони визнали, що спільним інтересам відповідає мирне врегулювання нерозв'язаних міжнародних проблем.

Особливу увагу було приділено Європі. Сторони погодились, що зміцнення миру та безпеки в Європі має першорядне значення для народів обох країн і миру в усьому світі.

Розглянуто питання про скликання наради для обговорення проблеми гарантування безпеки і розвитку співробітництва в Європі. Відзначено, що така нарада, будучи як слід підготовлена, могла б бути корисною.

Сторони підкреслили своє прагнення досягти домовленості про загальне і повне роззброєння під ефективним міжнародним контролем, включаючи ядерне роззброєння і заборону ядерної зброї. Вони вказали на настійну необхідність запобігти — в інтересах усіх народів — розповсюдження ядерної зброї.

В спільній заяві висловлено готовність взяти участь у всесвітній конференції по роззброєнню, коли таку конференцію буде скликано відповідно до резолюції Генеральної Асамблеї ООН.

Глави урядів висловились за якнайшвидше припинення в'єтнамської війни.

В заяві підтверджено намір розширяти і поліпшувати радянсько-англійські відносини в галузі торгівлі, культури та науково-технічного співробітництва. Досягнуто домовленості, як відзначається в заяві, про остаточне врегулювання взаємних майнових та фінансових претензій.

Сторони домовились установити пряму телетайпну лінію зв'язку між Кремлем і резиденцією прем'єр-міністра Великобританії.

Уряд Великобританії вітав пропозицію Голови Ради Міністрів СРСР про укладення договору про дружбу, мирне співробітництво між Радянським Союзом і Сполученим Королівством. Він щиро чекає переговорів, які приведуть до укладення такого договору.

Голова Ради Міністрів СРСР передав запрошення прем'єр-міністрові Г. Вільсону відвідати Радянський Союз з офіціальним візитом. Це запрошення прийнято з вдячністю.

(ТАРС).

ШЛЯХАМИ ПОДВИГІВ

«ДОРОГА БАТЬКІВ — шлях до подвигів» — так називалась читацька конференція, яку провели позавчора Кіровоградський міськком ЛКСМУ, комісія по пропаганді знань серед молоді обласної організації товариства «Знання» та обласна бібліотека ім. Н. К. Крупської.

В приміщенні центрального лекторію зібрались студенти і учні, молоді робітники і службовці, старі більшовики, учасники Великої Вітчизняної війни...

Молода вчителька з кіровоградської школи № 10 Ельвіра Янчукова поділилась думками про нову повість письменника Івана Цюпи «Через терни до зірок», яка знайомить читачів з українським революціонером і державним діячем Юрієм Коцюбинським.

Вірність революції... Вона в серці льотчика-винищувача Мухіна, коли він захищав небо Вітчизни від фашистських круків. Колишній командир авіаційного полку, в якому воював Олексій Маресьєв, Володимир Сергійович Мухін був гостем учасників читацької конференції. Розповідь цієї людини прозвучала, як жива легенда.

Колишнього воїна доповнила піонервожата школи № 11 Маргарита Федорова. Вона розповіла про кіровоградських піонерів — братів Юру і Толю Маркитанів. Це також хлопчики з легенди. Толю, який не показав дороги до партизанів, фашисти закопали живцем.

...Багато цікавих думок було висловлено цього вечора. Цитували Багрицького: «Нас водила молодість в шабельний похід», говорили про книгу «Степной рейд» Наумова. А хіба не цікаво було почути розповідь про комсомольсько-молодіжну бригаду Анатолія Рабиновича з агрегатного заводу! Юнаки і дівчата бригади посмертно зарахували до свого колективу Героя Радянського Союзу П. Д. Линника і кожної зміни виконують його норму.

...Вони виходили із залу, взявшись за руки: Павло Корчагін, Юрій Коцюбинський, Олег Кошовий, студенти й учні, молоді робітники й інтелігенти, старі більшовики і колишні воїни... Так беруться за руки, щоб ніколи не розлучатись.

Л. НАРОДОВИЙ.

На фото: серед учасників конференції — В. С. МУХІН.

Фото В. КОВПАКА.

МЕХАНІЗАТОР—І ДІВЧАТ ПРОФЕСІЯ

„ДИВАЧКА"

ФІАЛКОВО-РОЖЕВИЙ, сповнений п'янкими ароматами і прохолодою, над степом линув ранок. Надійка, вдихаючи пахощі землі, мрійливо дивилася на окраїну поля. Згадала, як вчора похвалив її бригадир. Бо ж працювала нарівні з бувалими механізаторами. Народилась надія на новий успіх. Аж раптом монотонна мелодія тракторного мотора змінила своє звучання. Дівчина насторожилась: якісь неполадки. Рвучко потягнула важіль, і трактор зупинився. Кинулась до двигуна. І добрий настрій одразу згас. З тривогою глянула, як протікає з радіатора вода. Не справитися вже сьогодні з дорученим. Біжить до шляху. На її щастя, мчить до села мотоцикліст-механізатор.

— Повертатимешся у поле, — візьми прокладки, — просила.

Рожева тарілка сонця вже торкнулась обрію, коли замінила прокладку. Тільки хотіла рушати, як помітила у вибалку напарника. Він поспішав на зміну.

— Сама працюватиму сьогодні допізна, — сказала йому, — відстала від своїх здорово. Сором буде в табель обліковця глянути.

Розсміявся.

— Дивачка ти, Надійко! — мовив потім спокійно. — Тобі ж до школи сьогодні.

ЗНОВУ В НЕЇ радість: отримала потужного трактора «Т-74». Разом з іншими колгоспними орачами виїхала в поле. Працювала день, другий. Аж ось з районної газети кореспондент приїхав. Розпитував Надійку, як працює.

— Стараюся, — відповіла коротко.

Друзі теж мовчали.

— Не маєте що сказати, хлопці? — озвався бригадир Микола Кириченко. — А дарма! Як вивозили в поле добрива, як сіяли, збирали пшеницю, хто бачив Надійку байдужою? А ви, хлопці, мовчите...

— Чи, може, товаришу, — глянув Кириченко на кореспондента, — потрібно, щоб героїня мала якісь особливі заслуги?..

Хлопці з нетерпінням чекали газету, в якій би було добре слово про Надійку.

Вже збиралися писати листа до редакції. Хотіли з'ясувати, чи скоро буде замітка. А ще мали сповістити, як трактористка допомагала лагодити бурякозбиральні комбайни своїм старшим товаришам Михайлові Денисовцю та Андрієві Отрошку.

— А що?.. Це значний факт для того кореспондента, — говорили в майстерні. — Мала право відпочити, за книгами посидіти. А вона по-іншому поступила...

І все ж хлопці дочекалися газети. В ній прочитали Надіїне прізвище. Там була не замітка, а повідомлення, що трактористку Надію Хижняк нагороджено медаллю «За трудову доблесть».

СЬОГОДНІ в неї вільний день. Покликала до себе подруг.

— Хочеш розпрощатися з нами перед тим, як їхати в Київ, на комсомольський з'їзд? — лукавила Оля Педченко — Чи думаєш залишитися там?

— До Києва через тиждень, — відповіла Надя. — А оце треба вирішити невідкладну справу. Ось про що я кажу. Люди наші працюють гарно. Колгосп багатий. А клуба в Майському нема. Керівники колгоспу щось і не згадують про це. Варто гарненького фейлетона написати.

Надійчина мати чує ті слова і жартує:

— Так, так. Добренько пропісочте начальство... Де ж хлопця-красуня зустріти?.. Звісно, що в клубі!..

Подруги ніяковіють.

... Дівчата зустрічали її в Бобринці. Надя розповідала про свої враження після з'їзду. А вони знайомили подругу з сільськими новинами.

— Ой, дива у нас! — раділа Надя Галич. — Фейлетона надрукували в газеті. І вже машини возять будівельний матеріал...

В селі Надя Хижняк сказала, що вирішила мати ще одну професію.

— У Києві зустрічалася з трактористками, які можуть водити автомашини. Отож і сама думаю стати шофером. Коли буде менше роботи в полі, піду на курси. А що?.. Не завадить...

— Дивачка! — кинув хтось. — Мало трактора тобі.

А Оля Педченко:

— І щастить же тобі, Надійко... Задумала щось — зробила...

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

КОМСОМОЛЬЦІ З 13-ї

КОМІТЕТЧИКИ хвилювалися: питання, яке стояло на порядку денному, було незвичайне. Нетрудно «розібрати» якогось там ледаря, порушника дисципліни. А зараз... Сперечалися, доводили один одному, аж доки хтось не кинув:

— А що тут думати? Зробимо все так, як у кінотеатрах для дорослих.

У залі притихли.

— Дійсно, — продовжував той же голос, — чому б нам не призначити з самих учнів і адміністраторів, і контролерів, і касирів...

Володя Стадник, секретар, від задоволення тільки руки потирав під партою. Він не звик нав'язувати друзям свої плани: хай самі думають, хай чубляться, доки до істини дійдуть... Правда, треба кинути іскру. Ось і тепер. Придбала школа кінообладнання. Справжня апаратура для стаціонарної установки! Немало пішло часу на її монтування. А коли все було готове — зібрали комсомольський комітет. Прийшли до єдиної думки: щоб добре налагодити роботу шкільного кінотеатру, потрібно все взяти в свої руки. Не зволікаючи, Костю Насінника обрали директором, Валентину Бардишеву — касиром, Шурка Лотарєва — контролером...

Так в середній школі № 13 на «Черемушках» народився дитячий кінотеатр. Він працюватиме не від випадку до випадку, а за заздалегідь складеним планом. Тут теж не все йшло гладко: стояла проблема і кінострічок, і кваліфікованих консультантів. Звернулися до колективу міського кінотеатру «Комсомолець». Віднині шкільний кінотеатр буде своєрідним філіалом «Комсомольця». Він обслуговуватиме не лише учнів школи № 13, а всю дітвору мікрорайону.

— Хотілося б заглянути в апаратну, кінозал, — звернувся я до директора школи Василя Гнатовича Кривошеї.

Він лише руками розвів.

— Нічим не можу допомогти. Всі ключі в іншої «дирекції».

Галя Чижик, Сергій Шорін, Лариса Яценко, Сергій Пасічник... Про яку б хорошу справу в школі не говорив Василь Гнатович — згадував імена цих комсомольців. Не для годиться, а тому, що просто не можна було обійти їх, як і всю комсомольську організацію.

— Їх небагато, десь більше ста хлопців і дівчат, але це — справжня опора педагогічного колективу.

Володимир Стадник показує шкільний радіовузол, майстерні, картинну галерею. І скрізь відчувається його господарське око, руки друзів.

— Он, бачите, зеленіють квіти під склом. То теплиця, — пояснює Володя. — Зараз комсомольцям там нічого робити. Передали піонерам.

У комсомольців більше тисячі юних друзів. З повагою дивляться вони на своїх старших товаришів, часто приходять за порадою.

— Ніяк не справимося з Ігорем Коваленком... Бешкетує, двійки «хапає».

— Це ж який? З шостого «В»?

— Так...

Поговорили з хлопчиною. Досятикласник Юра Собко взяв шефство над Ігорем. І хоч минуло ще зовсім небагато часу — учень виправляється, сам турбується за дисципліну в класі.

Не все так швидко робиться, як мовиться. Тож не можна сказати, що комсомольська організація школи з перших же кроків твердо стала на ноги. Були невдачі, прорахунки. Але енергія комітетчиків зробила своє. Зараз у школі діє «Штаб справедливих». До нього входять члени комсомольського комітету, голови рад загонів. Засідає «штаб» двічі на місяць.

...В одній з найгарніших кімнат школи переливається кумач. Це — перехідний Червоний прапор Кіровоградського міськкому партії та міськвиконкому... Діти з шаною проходять біля багряного полотнища. З доброю заздрістю і любов'ю дивишся на них.

В. ЮР'ЄВ,
спецкор «Молодого комунара».

Чудеса Валі Лелеки

Атеїстичний вечір провели випускники Компаніївської середньої школи. Комсомольці-десятикласники Люда Завідна, Надя Свиноріз, Алла Коваленко зробили доповіді про походження і суть релігії. Керівник групи по впровадженню технічних засобів навчання кабінету суспільствознавства Гриша Артеменко продемонстрував фільм «Походження релігії».

Цікавим номером вечора були хімічні досліди членів гуртка юних хіміків—Валі Лелеки, Олі Бараней, Люди Завідної, Катерини Григор'євої. Цікаво було спостерігати, як вони «запалювали» воду.

В. ПАВЛОВ.

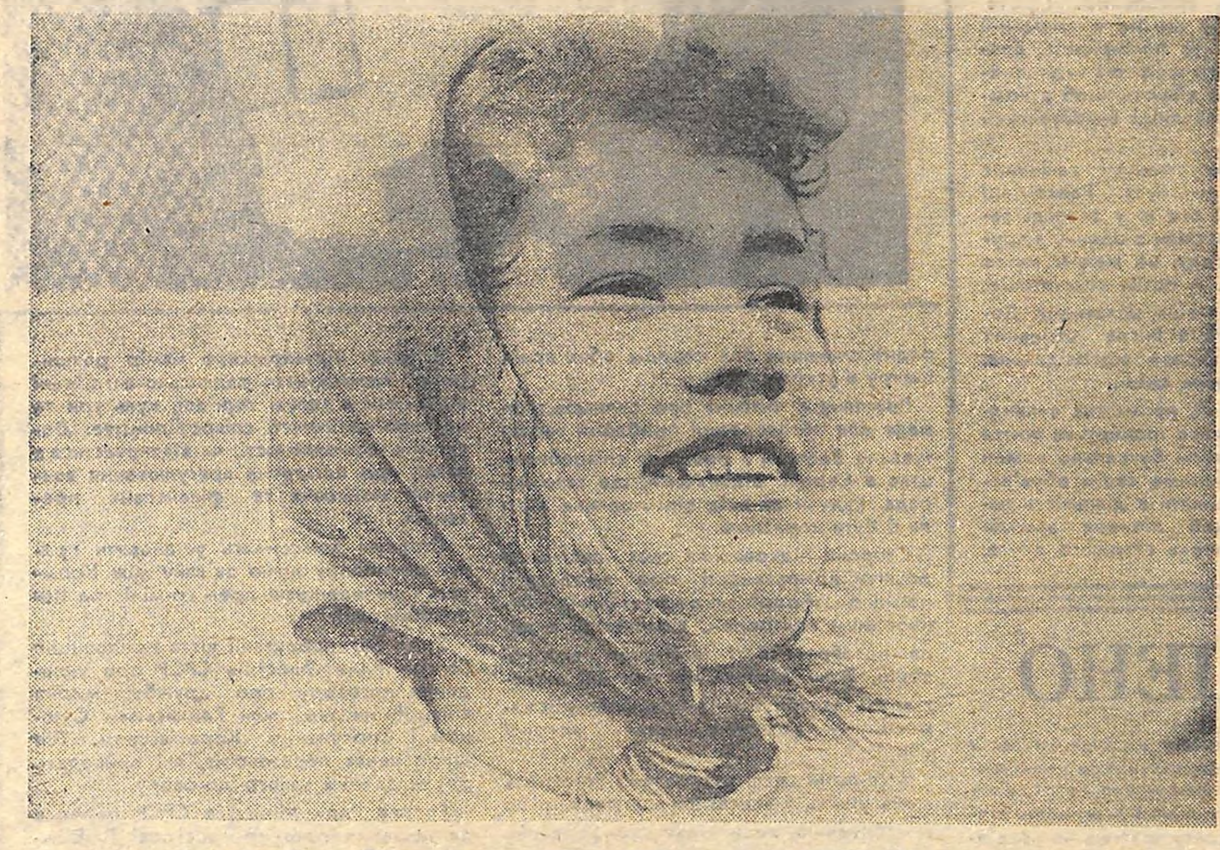

Гарний настрій в дівчини. Бо ж знову успіх не минув її: ще й всі корови не розтелилися, а вона, Віра ГОРОБЕНКО, доярка з колгоспу «Правда» Знам'янського району, щодоби має на кожну з них по півпуда молока.

Фото Б. ВІТОХІНА.

НОВИНИ

„ЛЮБИТЬ— НЕ ЛЮБИТЬ..."

Він дійсно нагадує ромашку. Дев'ять пелюсток. «Любить — не любить, любить — не любить... любить», — тендітна дівчинка поволі рахувала пелюстки і посміхнулась: «Любить...»

А до прилавку вже підходили нові покупці.

— Будь ласка, «Ромашку». — Таке замовлення можна часто почути у магазині «Кіровоградська пляшка». Новий виріб хлібокомбінату прийшовся до смаку кіровоградцям. Хліб цей першосортний, здобний. До того ж можна придбати лише одну пелюстку за чотири копійки.

Для того, щоб «Ромашка» якнайшвидше з'явилась на прилавку магазину, чимало попрацювали комсорг комбінату мікробіолог Лідія Матяр і комсомольсько-молодіжна бригада, якою керує Катерина Кучеренко.

М. ЛИТВИНЕЦЬ.

м. Кіровоград.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
2 стор. № 20 (720).

ПОДІЇ В КИТАЇ

У Пекіні та інших районах Китаю тривають гоніння на партійні і державні органи, які чинять опір так званій «культурній революції». За розпорядженням Держради КНР і ЦК КПК Пекінське управління громадської безпеки поставлено під контроль армії.

Продовжують надходити повідомлення про самогубства відомих китайських діячів, які зазнали переслідувань з боку запеклих маоцзедуністів.

* * *

У повідомленнях з Пекіна відмічається, що 13 лютого, вперше за останні три тижні, біля радянського посольства не було юрб бешкетуючих хунвейбінів. Проте гучномовці, встановлені біля посольства, передавали антирадянські лозунги.

Іноземні спостерігачі констатують, що, роздуваючи антирадянську кампанію, китайська пропаганда майже повністю перестала виступати проти американського імперіалізму. Коментуючи цю обставину, індійська газета «Петріот» пише, що «Китай, очевидно, готує грунт, щоб виправдати укладення в зручний момент угоди з Америкою».

НА ПАРАЛЕЛЯХ І МЕРИДІАНАХ

Трудове виховання по-расистському

ЛОНДОН. Расистський уряд Південної Африки вніс на розгляд парламенту законопроект, який передбачає створення в країні таборів примусової праці. Офіціально вони іменуються «учбовими». Для роботи в таких таборах будуть відбирати тільки кольорових юнаків віком від 18 до 24 років. У проекті закону говориться, що батьківський контроль над молоддю перейде в руки спеціального табірного комітету. Виняток становитимуть питання, зв'язані з дозволом на шлюб, або ті, що торкаються майнових прав.

„ЮНГЕ ВЕЛЬТ"— 20 РОКІВ

БЕРЛІН. 20 років тому вийшов у світ перший номер газети «Юнге вельт» — орган центральної ради Спілки Вільної німецької молоді. Вперше в історії молодь Німецької Демократичної Республіки має свою щоденну газету.

«Юнге вельт» відіграє велику мобілізуючу і організуючу роль у житті молодого покоління НДР. Вона є зачинателем багатьох славних трудових справ молоді республіки у будівництві соціалізму. Газета виховує юнаків і дівчат НДР в дусі пролетарського інтернаціоналізму, міцної і нерушимої дружби з Радянським Союзом, з Ленінським комсомолом.

(ТАРС).

Агресія триває

НЬЮ-ЙОРК. Війська Сполучених Штатів і сайгонського режиму відновили воєнні дії в Південному В'єтнамі після чотириденної перерви в зв'язку з святкуванням Нового місячного року.

Уряд США і сайгонський режим відкинули пропозицію Національного фронту визволення продовжити перемир'я з чотирьох до семи днів.

(ТАРС).

СЛОВНИК РЕВОЛЮЦІЇ

(Продовження. Початок див. «Молодий комунар» за 27 січня).

КОМБІДИ: комітети бідноти. Вони були опорними пунктами диктатури пролетаріяту на селі. ВЦВК заснував комбіди в червні 1918 року, а в серпні — вересні вже вся країна була вкрита сіткою сільських й волосних комітетів бідноти і середняків.

Прочитайте роман М. Стельмаха «Кров людська — не водиця». Автор з винятковою художньою силою показав ці бойові організації революційного селянства. Своїм завданням номер один комітети вважали боротьбу за хліб, яку В. І. Ленін назвав «боротьбою за то, щоб врятувати соціалізм». Згуртовуючи селянську бідноту, вони давали їй землю, відібрану у багатіїв, розподіляли предмети першої необхідності і знаряддя виробництва серед тих, хто обробляв поля.

Комбідівці роз'яснювали селянам переваги колективного земеробства, були зачинателями перших колективних господарств на селі. Сьогоднішній наш хліб — плоди праці могутніх колгоспних кооперативів — це й плоди комбідівських активістів двадцятих років. Неймовірні труднощі довелось їм перебороти. Бойові дружини озброєних селян, створені комбідами, подавлювали куркульські заколоти, намагалися приборкати спекулянтів.

Виконавши свої завдання, комбіди з'єднались з Радами на селі.

ТСОАВІАХІМ: товариство сприяння обороні, авіаційному і хімічному будівництву. Тільки-но закінчилася громадянська війна, трудящі молодої республіки Рад стали створювати на заводах, фабриках, в селах товариства друзів армії. Тут на заклик Ілліча вони вивчали «азбуку військової справи».

В 1927 році ці патріотичні добровільні організації об'єднались у Всесоюзне оборонне товариство.

Люди старшого покоління добре пам'ятають плакати, на яких був накреслений позунг: «Тсоавіахім — опора мирної праці й оборони». У передвоєнні роки Тсоавіахім підготував майже 40 мільйонів чоловік до здачі норм «Готовий до ПВХО» (протиповітряна і хімічна оборона).

З особливим ентузіазмом в Тсоавіахімі працювала молодь. Комсомол був душею цієї школи патріотизму й мужності.

«Лише з допомогою нашого молодого покоління, при його безпосередній участі в будівництві народного господарства і обороні країни нам не будуть страшні майбутні війни...» Ці слова, висловлені 40 років тому у зверненні першого з'їзду Тсоавіахіму, вірні й сьогодні.

ДТСААФ — спадкоємець Тсоавіахіму, має нині сотні клубів, аеродромів, мотодромів і тирів, в яких готуються вміли стрільці і парашутисти, радіотехніки і мотоциклісти, майстри різних технічних видів спорту — вміли захисники Батьківщини.

РОБІТФАК: робітничий факультет. Багато людей, покритих сивиною, з особливою теплотою вимовляють це слово — робітфак. Протягом двох десятиріч Радянської влади воно було символом великого походу молоді в науку. Саме робітфаки закладали фундамент знань. Нині багато кваліфікованих інженерів, крупні партійні працівники, знамениті вчені пишуть в автобіографіях: закінчив робітфак...

Робітфаки створювалися при вищих учбових закладах для осіб виключно з середовища робітничого класу і трудового селянства. Учні забезпечувалися стипендією, короткочасне навчання на цих факультетах давало їм можливість на навчання в інститутах.

В 1928 році в країні було 176 робітфаків, а через чотири роки уже більше тисячі. Зігравши велику роль у формуванні кадрів радянської інтелігенції, робітфаки були потім ліквідовані, бо бурхливого розвитку набула середня школа, а також система шкіл робітничої молоді. Досвід радянських робітфаків використали в післявоєнні роки трудящі країн народної демократії.

АВОСЬКА

БУВАЛЬЩИНА

ЧЕРГА була не такою вже й великою. Стояло кілька дівчат, а потім — кілька літніх жінок і чоловіків. Я замикав цю змійку. Фільм цікавий. Тож до мене почали приєднуватися охочі подивитися картину.

Тут підбігає один жвавенький молодик. Туди — круть, сюди — круть. Постояв трохи позаду, знову наперед побіг. Одному щось під вухо, іншому, ще і ще. Та все тикає карбованця. Ясно: нудно хлопцеві постояти кілька хвилин.

— Чого ти бігаєш туди та сюди? Став би отам у чергу спокійно, — кинув чоловік у поношеному капелюсі, що стояв поряд мене.

— Є ще ж отакі, — підтримав його інший, сивочубий. — На дурничку б...

Помовчали з хвилину. А потім сивочубий:

— Знаєш, розповідали мені у Москві. Давно... Стоять, значить, люди у черзі. Не дуже велике. Підходить до черги Володимир Ілліч Ленін. Привіталися до нього всі. А він, розумієте, з авоською. Пропонують, значить, Іллічу: «Ідіть без черги. У вас же справ скільки...» А він: «Ні, ні, я постою. Я такий, як і всі. Я працюю, і ви працюєте». І став у чергу, читає свіжу газету. Отак.

— Да-а-а, — протягнув той, що в старому капелюсі. — Ілліч. Він міг так зробити...

Я не знаю, хто розповідав чоловікові цю історію, чи стояв дійсно Ілліч у черзі. Проте я бачив одухотворені обличчя двох літніх чоловіків.

м. Кіровоград. **О. МАТУСЕВИЧ.**

НА ПОЕТИЧНИХ СТЕЖКАХ

Читати поетичні твори початківців приступаєш з хвилюванням. Яка ж зустріч чекає цього разу? Чи то буде чергова вправа, чи за недовершеними рядками відкриється світ, побачений свіжо, по-своєму?

Переді мною десятки віршів, що надійшли на адресу «Молодого комунара». В деяких з них бачу намагання розповісти про близьке, пережите. Учень Андрій Бобошко із села Диківки, Знам'янського району пише про рідне село, де минуло його дитинство. Іван Конопля з Олександрівського району радісно говорить:

Я стежкою іду. Мене цілує вітер,
Що пахне, ніби коровай.
І як моєму серцю не радіти:
Багатим, щедрим буде урожай.

А Людмила Тютюнник з Гайворона прославляє перше кохання. Мрійливо звучить її голос:

Любов прийшла, мов пісня на світанні.
Прозорі роси щастя розсіяв.
І перші мрії першого кохання
Злились в твої весняні слова.

Безумовно, це далеко ще не поетичні перла. В цих прикладах і порівняння застарілі, і епітети не свіжі, але твори написані щиро, з душею. Прагнення молодих авторів відобразити наше прекрасне життя закономірне. Але одного бажання мало. Початкуючі поети не враховують всієї серйозності і відповідальності, коли беруться за перо. Як правило, вони пишуть поспішно, не обдумуючи кожен рядок.

Михайлов із Петрового у вірші «Ти ідеш вітрами зацілована» порівнює косу дівчини з крилом сокола.

І коса на вітрі розвівається,
Ніби сокола бурштинове крило.

По-перше, крило не може розвіватися. І потім, важко все-таки уявити... бурштинові крила сокола.

Студент Кіровоградського педінституту Валерій Картузов, здібний юнак, у вірші «Карнавал шутов» закликає всіх сміятися.

Смейся в автобусе и за едой!
Смешно ведь курицу есть сырой!

Коли б автор попробував їсти сиру курку, то навряд чи він би засміявся. Що ж до вірша, то він дійсно сирий. Картузов хотів сказати щось вагоме, значуще, але не зміг піти далі сумнівних порад.

Взагалі часто початківці пишуть за принципом: побачив соломинку — написав про соломинку, побачив квітку — написав про неї. Але якщо вже писати про квітку, то так, щоб вона запахла.

З чималої добірки віршів видно, що початкуючі автори ігнорують техніку віршування. Рими їхні бідні, примітивні. Ось кілька прикладів: веде — моє; цвітуть — несуть; крило — одно і т. д. Така неохайність у поезії недопустима. Рими — це не потерті мідяки у кишені, це алмазні застібки на одежі поезії.

Є чимало початківців, які пишуть «правильні», гладенькі вірші на громадські актуальні теми. Але в тих творах не б'ється пульс живого слова. Такі вірші схожі на манекени, які імітують людську зовнішність, але ніколи не були й не можуть стати людьми.

В свій час В. Г. Бєлінський зазначав, що поезія потрібна, як хліб. Отже, давайте добре вимішувати і старанно випікати свій хліб, щоб він не був гливким і недопеченим. А для цього треба взяти собі в помічники двох хороших друзів: вимогливість і наполегливість.

Валерій ГОНЧАРЕНКО,
член обласного літоб'єднання.

З НАШОГО КРАЮ

Для майбутніх революціонерів і вчених, співаків і славних командирів була колискою земля Кіровоградщини. Якщо ти, юний читачу, почнеш збирати розповіді про них, які ми друкуватимемо, у тебе буде своєрідна енциклопедія відомих імен — виходців із степового краю. Ти читатимеш розповіді про мужність і самовідданість, про дзвінкий талант і сміливу вдачу, ти ще більшою любов'ю проникнешся до землі, де народився, ще нижче у вдячності схилятимеш перед нею чоло.

СТЕПНЯК

СЕРЕД визначних наших земляків, виходців з нашого краю, зустрічаємо ім'я Сергія Михайловича Степняка-Кравчинського — революційного письменника, визначного діяча народництва 70-х років, друга Ліліан Войнич, знайомого Ф. Енгельса і Г. Плеханова.

Народився Сергій Михайлович Кравчинський 1 липня 1851 року в селі Новому Стародубі, Олександрійського повіту, Херсонської губернії (зараз Петрівський район Кіровоградської області). Невеличке містечко при злитті річок Інгульця, Бешки і Вовнянки налічувало в той час 560 дворів. У кожному з них знали й любили батька Степняка — військового лікаря М. Кравчинського.

Молодий Кравчинський поступив у військову гімназію, а в 1870 році закінчив Миколаївське артилерійське училище в Петербурзі. Та не звабнювала юнака військова кар'єра. Вже в училищі Кравчинський потоваришував з однолітками, котрі так само, як і він, вбачали мету свого життя в допомозі народові. І Сергій подає у відставку, не бажаючи служити в армії, яка готова стріляти в народ.

Одним із перших С. М. Кравчинський починає «ходіння в народ». Восени 1873 року він веде пропаганду серед селян Тульської і Тверської губерній.

Сергій Михайлович вів заняття по першому тому «Капіталу» в робітничих гуртках Петербурга. В 1873 році його заарештовують, але йому вдається втекти за кордон.

Влітку 1875 року революційним полум'ям спалахнув гнів невеликої слов'янської Герцеговіни, і Кравчинський поспішає на допомогу повстанцям проти турецького ярма.

Повернувшись до Петербургу, С. Кравчинський ударом кинджала вбиває шефа жандармів Мезенцева. Росія була вражена. Цар особисто віддає розпорядження: за всяку ціну спіймати вбивцю свого улюбленця.

Та Кравчинський уникнув знайомства з кайданами. Майже силою друзі відправляють його за кордон.

— Я повернуся незабаром! Це ж не надовго? — запитував Кравчинський друзів.

Але те «ненадовго» переросло у жорстоке «назавжди».

Почалися поневіряння.

Кравчинський за кордоном служив Росії пером. Писав для журналів статті, у Петербурзі в його перекладі було надруковано роман гарібальдійця Рафаелло Джованьолі — «Спартак». Ім'я перекладача, зрозуміло, не вказувалось.

В кінці 1881 року в одній з міланських газет з'явилася серія нарисів і оповідань про російський революційний рух під загальною назвою «Підпільна Росія» за підписом «Степняк». Сергій Михайлович на честь своєї батьківщини, згадуючи рідний край, степи Олександрійщини, взяв собі цей псевдонім.

Під впливом «Підпільної Росії» зацікавилась революційним рухом молода ще тоді Лілі Буль — згодом друг і соратник Степняка-Кравчинського — Етель Ліліан Войнич. Найвищу оцінку дали творам Сергія Михайловича Марк Твен і Еміль Золя. Книга вразила Льва Миколайовича Толстого. У 1905 році В. І. Ленін включив «Підпільну Росію» у рекомендовану літературу для занять в селянських гуртках.

1890 року в Лондоні починає виходити щомісячний журнал «Свободная Россия». Редагує його Степняк. Фрідріх Енгельс писав Вірі Засулич, що С. Кравчинський робить своїми творами корисну справу. Через Степняка Ф. Енгельс підтримував зв'язки із членами групи «Звільнення праці».

Багато задумів роїлось: тут і нова повість, і велика російська газета в Лондоні, і...

...23 грудня 1895 року, переходячи лінію приміської залізниці, С. М. Степняк-Кравчинський був убитий поїздом, який вирвався з-за повороту.

Десятки тисяч пролетарів прийшли прощатися з російським вигнанцем.

Шанують пам'ять про відому людину у Новому Стародубі. Тут організовується в бібліотеці музейний куток.

В. ЧАБАНЕНКО.

Редакція одержала відповідь

«За що ти караєш її, молоду?» — так називався критичний матеріал, опублікований в «Молодому комунарі» 13 січня 1967 року. В ньому йшлося про те, що для дівчат-робітниць тресту «Кіровоградпромбуд» в гуртожитку не створено належних житлово-побутових умов. Незважаючи на морозну зиму, адміністрація гуртожитку не подбала про добре опалення приміщення, про теплу постіль для мешканців.

Редакція одержала відповідь від начальника відділу кадрів тресту «Кіровоградпромбуд» тов. Білана, який повідомляє, що в даний час вжито заходів. Для гуртожитку придбано необхідну кількість інвентаря, поліпшено культурно-побутові умови. Дівчат переведено в новий гуртожиток.

На керуючого житловими будинками тресту «Кіровоградпромбуд» Ф. Савкунова і на коменданта гуртожитку Н. Таранцеву накладені адміністративні стягнення.

Вихователя гуртожитку Є. Хлівицьку звільнено з роботи.

ФЕСТИВАЛЬ 50 САМОДІЯЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

Майже сім років працює театральна студія при Будинку культури імені Калініна Кіровоградського агрегатного заводу. Гарячими оплесками були нагороджені самодіяльні актори на минулорічній театральній весні, показавши глядачам вистави Ф. Дюренматта «Фізики» та І. Кальмана «Сільва». Непогано виступили студійці і на нинішньому фестивалі театральних колективів: вони зіграли спектакль О. Сандлера і Г. Плоткіна «На світанку». Очолює студію режисер О. М. Флойшман.

На знімках: сцени із вистави «На світанку».

Фото В. Ковпака.

КЛЯТВА РЕВОЛЮЦІЇ

Це була комсомольська клятва. На вірність партії, на вірність революції. Один за одним піднімалися на сцену групкомсорги.

— Посадити і доглядати алею імені 50-річчя Жовтня.

— Допомогти організувати в краєзнавчому музеї відділ «Сільське господарство Олександрійщини за 50 років».

Комсомолія зооветтехнікуму, яка зібралася на свої збори, зобов'язалася озеленити садибу закладу. В технікумі регулярно виходитиме усний журнал «Від покоління до покоління», проводитимуться диспути.

Наприкінці зборів юнакам та дівчатам, яким сповнилося 16 років, в урочистій обстановці було вручено паспорти. Їх, зокрема, одержали учні-відмінники Володимир Бобко, Іван Харченко, Надія Балюк та інші.

С. СТОРОЖЕНКО,
викладач.
м. Олександрія.

Володимир
БАЗИЛЕВСЬКИЙ

ВСТУП ДО ПОЕМИ

«О тиха пристане робочого стола!»
М. Рильський.

Караюсь невдоволенням щодня,
Причинно — безпричинно і жорстоко,
Воно мене в дорозі здоганя
І стишує мої широкі кроки.
Воно несхибно зводить віч-на-віч
Зневіру й віру у запеклім герці,
Високих мрій обтрушуючи цвіт
З сліпого недосвідченого серця.
Розвихрений і змилений лечу
Крізь відчаї, крізь відстані і брами,
В ім'я мети вулканом клекочу,
Здобутки ж поки міряю на грами.
І падаю, і стверджуюся знову,
І знову тричі спалююсь дотла,
Щоб слово розігнути, як підкову,
На пристані робочого стола.
О світе мій в незайманості білій,
Благоговійно помолюсь не раз
На тебе, мов язичник зачерствілий
На вогнище в нічний похмурий час.
І серцю не позбутися мороки,
Допоки сонце очі звеселя,
Допоки поле вруниться,
допоки
Навколо серця крутиться земля!

М А Ж О Р

Так сумирно сьогодні, прощально,
Заніміли лункі дерева,
І принишкла печально, печально,
Похилившись, висока трава.
Поміж віт, помережаних болем,
Проливається небо бліде,
Як розплата за буйство любові
Соборовість осіння гряде!
Не порушу терпкої задуми,
Обійду, не торкнуся плечем,
Хоч відгомін хмільної задухи
Наскрізь тіло моє пропече.
Пропече й водночас заколише,
Адже світ не до дна звечорів,
Я і сам одинокий, мов тиша
На пронизливих гульбах вітрів.
Тільки, хлопчики любі, даремно
Ви лякаєте шалом пітьми —
Паленіти повинні дерева,
Паленіти повинні й ми.
І не дбайте про мене облесно,
Віддаюсь відчайдухам-вітрам,
Доки в світі існують проблеми,
Ті проблеми вирішувать нам.
І тому за розкрилля любові,
І за все, що колись загублю,
У різкім, вуглуватому слові
Соборове прощання втоплю.

К О Л О

Ти приходиш до мене, приходиш,
Ти мене, як будильник, заводиш.
Я пружиню, ламаю руки,
Твій іконний анфас ловлю,
І гублю безнадійні рухи,
Як секунди свої гублю.
О як мало потрібно для щастя
В ніч оцю, від напруги тугу,
Просто встати і рвучко припасти
До твоїх запечалених губ.
Але я все не смію, не вмію
Перейти потаємну межу,
Опускаю слова в безнадію,
Як монети в кишеню чужу.
І пронизаний звихреним болем,
Я кричу, та не чуєш ти —
Скільки ж можна блукати по колу,
Щоб наткнутись на гострі кути.

Читачі відповідають Миколі Б.

КРАСА ЧИ ВІРНІСТЬ?

З приводу листа, опублікованого в «Молодому комунарі» за 8 лютого

По-справжньому людина щаслива тоді, коли поруч плече друга, на яке у найтяжчу хвилину можна з надією зіпертися, коли другу можна розповісти все, нічого не скриваючи.

Людина, яка найдорожчі почуття розмінює на хвилинне захоплення, ніколи не зможе покохати всім серцем.

Люба Л.

м. Олександрія.

●

Розумію, ти, Миколо, хотів, щоб дівчина була лише твоєю, щоб вона, крім тебе, більше нікого не помічала. Який же ти егоїст...

Віктор ОЛЬГІН.

м. Кіровоград.

●

Ваша любов нагадує стоячу воду, де були лише одноманітні зітхання, гарні очі, багатозначні погляди. І коли ви обоє ненароком попали в бурхливу ріку життя — все загинуло. Бо треба було боротись, боротись і боротись за любов.

Таня АНДРЄЄВА,
студентка.

●

Краса людини в простоті, скромності, в чесності і правдивості, працьовитості. Якщо ж все це перемножити на вірність, то лише тоді можна по-справжньому любити.

К. ЗАГОРОДНЯ,
студентка Компаніївського веттехнікуму.

●

Я ніколи не запитував у своєї дівчини, чи любить вона мене. У кожній справі, в кожному вчинкові, слові, в своїй поведінці намагаюсь бути люблячим. Цим самим борюсь за любов.

Ю. МАТИВОС,
робітник заводу «Червона зірка».

●

Вище голову, Миколо! Зради не прощай.

Ляля І.

м. Олександрія.

●

Я осуджую ту дівчину, з якою ти дружив, Миколо. Вона просто не розуміє слово «люблю», а тому розкидається ним направо і наліво. Такі, як вона, думаю, ніколи не будуть щасливими.

Ліля П.

м. Кіровоград.

●

Про яку красу може йти мова, коли в душі пустої?

м. Кіровоград. **Анатолій А.**

Слід у небі

На пусковому майданчику йдуть останні приготування. Біля націленої в голубе небо ракети заклопотана обслуга перевіряє апаратуру, стартове обладнання. Уточнює попередні розрахунки Головний конструктор.

Стрілки годинника наближаються до призначеного для пуску часу. Видно, як Головний намагається приховати хвилювання.

— Три, два, один. Старт!

Залишаючи сріблястий слід, в небо стрімкою блискавкою злітає ракета. Деякий час вона цяткою мчить на фоні неба, а потім її вже й не видно. Зупинилися здивовані перехожі...

Наша розповідь не про той ракетодром, з якого стартують кораблі в далекий космічний простір. І сталась ця подія не на космодромі Байконур, а в місті Долинській минулої осені. Дтсаафівці середньої школи № 1 провели змагання з пуску ракет на місцевому стадіоні. Тут же комісія визначила і переможців. Ними стали Юрій Аджамський, Коля Чуманенко і Віктор Кабузан. Районний комітет ДТСААФ нагородив їх грамотами і цінними подарунками. Кілька хлопців одержали також спортивні розряди з цього виду спорту. Це вже успіх.

А починався він, певне, три роки тому, коли у старшокласників виникла ідея створення гуртка юних ракетників. Хлопців підтримав викладач виробничого навчання В. П. Борзьонок. Шкільна майстерня стала і лабораторією, і «заводом» по виробництву ракет.

Заздрість брала учнів молодших класів, коли вони спостерігали за роботою гуртківців. А коли в майстерні з'явилася перша ракета — сріблясто, обтічної форми, прийшли вони в гурток і заявили, що теж хочуть такі будувати. Так виникло дві групи ракетників — учнів молодших і старших класів.

Зараз гуртківці працюють над створенням моделі ракетного літака. А перед цим вони сконструювали двохступінчату ракету. З настанням весни юні ракетники встановлять її на пусковому майданчику, і Головний подасть команду:

— Три, два, один. Старт!

М. ГУЗЕМА,
наш позаштатний кореспондент.
м. Долинська.

Найкращі ковзанярі світу

В Осло (Норвегія) закінчився світовий чемпіонат ковзанярів, у якому брало участь 36 скороходів з 14 країн світу.

Новий світовий рекорд встановив у багатоборстві голландець Кесс Феркерк. Він же зайняв і перше місце. Віце-чемпіоном світу став, зайнявши друге місце, голландець Ард Схенк, третє місце і бронзова медаль дісталась норвежцю Фреду Майєру.

Найкращий з наших скороходів — екс-чемпіон Європи естонець Анте Антсон — зайняв четверте місце в багатоборстві.

(ТАРС).

ТРАСИ П'ЯТИ МАРШРУТІВ

З маршрутів, по яких ідуть учасники туристського лижного пробігу, присвяченого 50-річчю Радянської влади, надходять телефонограми.

Спортсмени школи вищої льотної підготовки позавчора повідомили: «Видимість п'ять метрів. Вітер зустрічний. Пройшли половину шляху між Хмельовим і Добровеличківкою».

Того ж дня від майбутніх авіаторів надійшла ще одна звістка: «Прибули в Добровеличківку. Все в порядку!».

Студенти факультету фізвиховання педінституту доповідають: «Щойно ввійшли в Петрово. Траса тяжка. Наш девіз — не пищати!».

Наші позаштатні кореспонденти телефонували з маршрутів:

КОМПАНІЇВКА. Студенти будівельного технікуму зустрілись у районному Будинку культури з трудящими Компаніївки, побували в гостях в учнів місцевої середньої школи.

Учасники лижного пробігу поклали вінки біля пам'ятника загиблим воїнам.

ОЛЕКСАНДРІЯ. Тепло вітали учні Новопразької школи-інтернату студентів педінституту, учасників лижного пробігу. Спортсмени розповіли школярам про своє навчання, ознайомилися з шкільною кімнатою бойової слави.

Відпочивши, спортсмени вирушили на Червону Кам'янку.

ЗАПРОШЕННЯ ДО ЮШКИ

Ви, звичайно, куштували юшку. Але такої смачної, мабуть, не пробували. І не тому, що вона здобрена якимись особливими спеціями, а тому, що зварена з риби, яку виловили наші спортсмени-авангардівці.

Вони взяли участь в змаганнях на першість республіканської ради ДСТ «Авангард» і завоювали на цих незвичайних змаганнях п'яте місце. В особистому заліку наш земляк, робітник третього механоскладального цеху заводу «Червона зірка» О. Комаров виборов восьме місце.

Д. БЕРЕСТ.

ЗАМЕЛО... Фото В. КОВПАКА.

МЕЛЕЕКРАН

СЕРЕДА, 15 лютого. Перша програма. 11.00 — Телефільм «Ростов — Плевен — дружба» та художній фільм «Хокеїсти». (Кіровоград). 16.50 — Для школярів. «Школа спортсмена-початківця». (М). 17.30 — «Вогненні автографи». (Передача з Ленінграда). 18.00 — Телереклама. (Кіровоград). 18.05 — «Кіровоградські вісті». (Кіровоград). 18.15 — «Боротьба з придухами риби». Бесіда рибінспектора. (Кіровоград). 18.30 — Рішення XXIII з'їзду КПРС в дії. «Земля — наше багатство». (К). 19.00 — «Розповіді про героїзм». Виступ письменника С. Смирнова. (М). 19.30 — Міжнародні змагання з мотогонок на льоду. (М). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — «Село, молодь, побут». (К). 21.10 — «Викликаємо вогонь на себе». Телевізійний художній фільм. II серія. (К). 22.30 — «Віночок з пісень». Концерт Державного заслуженого ансамблю «Літува». (Передача з Вільнюса).

Друга програма. 21.00 — Спектакль. (Дніпропетровськ).

ЧЕТВЕР, 16 лютого. Перша програма. 11.00 — Кіносюжет «Чайки не сплять вночі» та телевізійний фільм «Андрій Попов». (Кіровоград). 16.30 — Для дітей. «Олівець-Малювець». (К). 17.00 — Для юнацтва. «Синам про подвиги батьків». (Передача з Дніпропетровська). 17.30 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Буковинські митці славному ювілею». (Передача з Чернівців). 18.00 — Телевізійні вісті. (К). 18.30 — «Світ сьогодні». (М). 19.00 — «На окраїні — самодіяльна естрада». (Передача з Львова). 19.30 — «Якось увечері». Гумористичні оповідання. (Передача з Одеси). 19.55 — «Людина і вулкани». Кіноочерк. (К). 20.20 — Програма передач. (К). 20.30 — Телевізійні новини. (М). 21.00 — Першість світу з хокея з м'ячем. Фінляндія — СРСР. Репортаж з Оулу. В перерві — телевізійні новини. (М). 22.00 — Камерний концерт ансамблів молоді — переможців болгарського національного конкурсу. (Передача з Софії). 22.40 — «Фізкультура і спорт». Радянському спорту — 50 років. Передача третя. (М).

Друга програма. 11.00 — В. Жолезняков. «Далеке і близьке». Телевізійний спектакль. (К). 19.00 — Кіноочерк «Скульптору одинадцять років» та телевізійний фільм «Андрій Попов». (Кіровоград).

П'ЯТНИЦЯ, 17 лютого. Перша програма. 11.00 — «Панорама Батьківщини». (М). 11.30 — Телефільм «Степові паруси» та художній фільм «Загадковий пасажир». (Кіровоград). 16.50 — Для школярів. Телевізійне агентство «Піонерія». (Передача з Ташкента). 17.30 — Телереклама. (Кіровоград). 17.35 — «Грип і його профілактика». Бесіда лікаря. (Кіровоград). 17.45 — Телефільм «Один сонячний день». (Кіровоград). 18.00 — «Прожектор». (Кіровоград). 18.20 — «Тривога». Телевізійний фільм. (К). 18.30 — Програма передач. (К). 18.35 — «Викликаємо вогонь на себе». Телевізійний художній фільм. III серія. (К). 20.00 — Естафета новин. (М). 21.00 — До 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. М. Куліш. «97». Спектакль Одеського музично-драматичного театру імені Жовтневої революції. (К).

Друга програма. 18.20 — Художній фільм «Загадковий пасажир». (Кіровоград). 21.00 — До 50-річчя Великого Жовтня і встановлення Радянської влади на Україні. «Фестивальні фрески». (Дніпропетровськ). 21.45 — Молодіжна програма «Старт». (Дніпропетровськ).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 00096. Індекс 61197. Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2. Зам. № 681. Тираж 37 200.